
KORÁLKY A STŘÍPKY

PAVEL KOPÁČEK

KORÁLKY A STŘÍPKY

Výbor z krátkých povídek, novel, esejí a satir

Pavel Kopáček

2009 - 2013

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz
rok a měsíc vydání: 12/2014
© Jan Šuba- Makniha.cz
Všechna práva vyhrazena

ISBN 978-80-88080-02-2 (pdf)

OBSAH

Život je krásný.....	3
Na pouti.....	5
Nedělní odpoledne.....	8
Kája.....	11
Rapsodiev bílém.....	13
Odpoledne s andělem.....	17
Vánoční.....	19
Michal a Lucie.....	21
Trampoty vodníka Artura.....	28
Zrzavý kocour.....	30
Srdcové eso.....	34
Nebožtík.....	38
Boží posel.....	40
Kam se poděla láska?.....	42
Ranní intermezzo.....	45
Vrabci.....	47
Vlaková romance.....	49
Malá příhoda instalatérská.....	51
Miluji češtinu.....	53
Blondřaté sny.....	54
Černý panter.....	55
Daleké setkání blízkého druhu.....	57
Půlnoc.....	60
Docela malá psí pohádka.....	62
Dopis pro mou dceru.....	65
Největší blázen je starý blázen... ..	67
Noc plná záhad.....	70
O motýlí lásce.....	73
Plechový bubínek.....	75
Socky, lůza a my.....	77
Upíří serenáda.....	79
Ve vlaku s divoškou.....	80

Za úplňku.....	82
Trhlina v čase.....	84
Templářský poklad.....	87
Tak nevím.....	89
Schody do nebe.....	91
Na návštěvě.....	93
Jak jsem byl duch.....	95
Nálet.....	97
Návrat.....	99
Nudistická epizoda.....	100
Slunce, voda, vzduch, léto.....	102
O zvířatech a lidech.....	105
Okno.....	107
Přátelství.....	109
Jména.....	111
Au revoir.....	112
Klukoviny.....	116
Můj domov.....	118
Dana.....	119
Dopis tetičce.....	123
Krize.....	126
Tom	129
Laura.....	131
Lavička.....	133
Na peróně.....	135
Rudé slunce.....	137
Sbohem.....	138
Žárlivec.....	140
Memento.....	142
Útěk.....	144
Malé adventní povídaní.....	146

Předmluva:

Milí čtenáři, i když se mi vinou finančně-společenské atmosféry nepodařilo vydat ani jednu knihu jako tištěné dílo, předkládám vám svou už pátou knížku, po Drobáskách po kapsách, Putování s meducínkou, Divadlu svět a sbírce veršů Věčný outsider tentokrát vybírám z velkého množství povídek, esejí a satir. Ne všechny byly povedené, mnohé byly dokonce nepodařené, ale ty jsem do tohoto výběru nezařadil. Některé jsou hezké, veselé korálky, jiné si píchnou do nešvarů jako střípky. Povídky nejsou řazeny žánrově ani stylově, je to taková neuspořádaná všehochuť, každá z jiného soudku, doufám, že proto nebude čtení nudné.

Během roku 2014 projevilo o rukopis zájem nakladatelství e – knih, ale kladlo si podmínky, na které jsem nebyl schopen přistoupit. Chtěli, abych povídky prodloužil a spojil v jeden celek, což vzhledem k různorodosti jednotlivých dílek není možné. Proto jsem „Korálky a střípky“ z nabídky k vydání stáhl. Až nakladatelství Makniha.cz, splnilo všechny moje podmínky a knihu mi s radostí vydalo. Tištěnou verzi tedy zatím nechávám na dobu neurčitou. Pokud se mi podaří sehnat dostatek peněz, vydám je knižně na vlastní náklady. Doufám, že se vám sbírka povídek bude líbit a najde si mnoho čtenářů.

Život je krásný

Blíží se zima, příroda se na ni připravuje po všech stránkách. Ze stromů sněží barevné listí a ukládá na zem hustou pokrývku. Vítr fouká ze sklizených polí, rána jsou studená a mlžná a i když se na chvíli objeví slabé sluníčko, nestačí už vzduch prohřát. Když opadnou ranní mlhy, jsou pole přehledná a bez úkrytů pro nás, malé myšky, takže jsme snadným terčem predátorů. Poštovky, káňata a toulavé kočky mají hody. Také jíst už není co, pár klásků obilí po sklizni brzo zmizí.

Stáhli jsme se do ochrany lidí, ale nesmějí o tom vědět. Nevím proč, neubližujeme nikomu, jen chceme být v teple a trochu toho jídla taky potřebujeme k přežití. Ale oni na nás líčí pasti, lákají nás na otrávené zrní a popichují na nás ty ohavné kočky – jen málo nás přežije zimu.

Ale zato máme spoustu legrace. S myšákem Bobem, co má tak nádherné korálkové oči a fousky mu tak krásně trčí do stran, s Bobem jsme jednou vlezli do nějaké velké místnosti, plné stolů a židlí, seděly tam samé lidské samice a volaly na sebe lidskou řečí, při tom klapaly do nějakých klávesnic a koukaly na barevné obrázky. Když jsme mezi nimi proběhly, jedna z nich nás spatřila a začala strašně ječet, vyskočila na stůl, dupala po něm, shodila nohama nějaké papíry na zem a zakrývala si obličej oběma rukama. Ostatní ženské se hned přidaly a za chvíli byla místnost plná zmatků a křiku, že by se za to nemuseli stydět ani naši příbuzní potkani, když najdou v kanále pod městem chcíplou kočku. Stáli jsme s Bobem v koutě a srst na zádech se nám chvěla smíchy. Pak jsme se ale té místnosti pečlivě vyhýbali. Lidé nastražili do každého kouta pastičky, jenže tak chytří jsme taky. I když ten kousek špeku, který tam byl napíchnutý, lákavě voněl na dálku, stačila vzpomínka na strýčka Viléma, kterého pastička zabila v nejlepším věku, abychom se jakémukoli pokušení zdaleka vyhnuli. Ostatně ve sklepě v sousedním domě jsou uskladněné brambory, jablka na zimu a jiné pochoutky, a protože obyvatelé nechávají domovní dveře dokořán otevřené, máme tam snadný přístup, kolem nedaleké školní jídelny pak nezvedené dětičky často pohazují zbytky chleba, sýra i salámu, tak s trochou opatrnosti zimu přežijeme.

Když jsme se u lidí trochu rozkoukali, našli jsme s Bobem nádherný útulek pod podlahou v nějakém domku, našli jsme tam dutinu tak akorát pro nás, nanosili jsme si tam trochu starého sena a tak máme teploučko a pohodlnou útulnost. V noci chodíme shánět nějaké jídlo a vždycky nějaké ty laskominky najdeme. Ve spíži jsme se museli vyhnout nastražené pastičce a hromádce červených granulí v koutě, i když lákavě voní, ale to necháme hloupým myším ze zahrady, které nám také občas zabloudí do rajonu. Našli jsme lískové oříšky, chvíli trvalo, než se Bobovi podařilo tvrdou slupku prokousat, ale podařilo se, byly strašně dobré, hmmm...

A pak vzal Bob jeden ten oříšek do tlamy a odběhl s ním nahoru až nad obývací pokoj, běžela jsem za ním a tak jsme se honili dobrých dvacet minut, než Bob oříšek pustil, pak jsme tím plodem kouleli a kutáleli mezi sebou, jako když lidé hrají kopanou a asi jsme dělali příliš velký hluk, protože krásná dlouhovlasá blondatá panička, která dole v pokoji spala, vyskočila z postele, vyběhla po schodech nahoru a svítila na nás baterkou, museli jsme se schovat pod nějakou almaru, ale nestačili jsme uklidit oříšek. Panička si ho udiveně prohlížela, pak nám ho sebrala a odešla si zase lehnout. Byli jsme bez hračky. Co teď? Podívali jsme se s Bobem na sebe a pokrčili rameny. Vtom Bob dostal nápad, protáhl se pootevřenými dveřmi a za malou chvíli se vrátil ze spíže s novým oříškem. Rozehráli jsme novou hru, až panička přišla nahoru znova. Tentokrát jsme ale stačili oříšek ukrýt do odložené boty

v koutě. Hra nás už přestala bavit, byli jsme unavení a šli jsme do pelíšku spát. Oříšek objevila panička ráno, když se před odchodem z domu obouvala.

Dnes jsme učinili výlet z domu do zahrady. Je tu ještě trochu nesklizené mrkve a z kaluží po včerejším dešti se dá docela dobře uhasit žízeň. Podnikáme průzkumnou cestu podél plotu, oddělujícího zahradu od té vedlejší, když obrovský stín nás vyděsil k smrti. Sousedova zrzavá kočka se hrbí na lačkách plotu a zírá na nás planoucímá kulatýma očima. Bleskurychle mizíme v nějaké díře a v poslední chvíli slyšíme, jak těžké tělo dopadlo na zem v místě, kde jsme ještě před okamžikem byli. „To jste měli štěstí!“ ozval se za námi chraplavý hlas. Arnold! Starý myšák ze zahrad! „Tady nemůžete jen tak korzovat! Hermína je po myších jak posedlá! Pojdte, já vás vyvedu druhým vchodem.“ Žasli jsme, jak to zde má Arnold vybavené. Za okamžik jsme vyšli poblíž domovní zdi jinou dírou a o tři metry dál jsme u plotu zahlédli kočku Hermínu, jak přikrčená číhá u „naší“ díry, a čeká, až vylezeme. Tůdle! Byli jsme Arnoldovi vděční, patrně nám zachránil život.

Bob je úžasný. Stále má nějaké nápady, jak mě pobavit. Neúnavně shání laskominy, chrání mě před nástrahami venkovního světa, odtahuje mě od podezřelých modrých nebo červených hromádek zrní nebo ovesných vloček, nastražených v nejrůznějších koutech a od pastiček pod skříněmi, postelemi a za sporákem v kuchyni. Večery v našem dobře schovaném pelíšku v dolíčku v seně jsou úžasné, láska je nádherný zázrak a já se ani nedivím, že jsem v sobě začala pozorovat změny. Bobovi jsem ještě nic neřekla, ale už je jisté, že na jaře, až se vrátíme do přírody, do polí a remízků, kde jsem se narodila, bude nás víc. Už se na malá myšátka nesmírně těším. Zimu přežijeme, to vím už jistě. Na světě je krásně....

Na pouti

Zanedbaný plácek na samém okraji města, až za starými lázněmi v prostoru mezi řekou a nádražím, po většinu roku plný kaluží nebo prachu, se každoročně na týden mění v malé Las Vegas. Desítky atrakcí všeho druhu se zde točí, zdvihají, padají, víří a houpou, opatřeny girlandami barevných žárovek a svítících nápisů. Pestře pomalované boudy, skrývající ve svých útrokách strašidelný zámek nebo jízdu smrti lákají kolemjdoucí zábavychtivé občany blikajícími lebkami a příšerami, a všechno dohromady je to zahlceno ohlušující směsí populárních odrhovaček. U velkého řetízkového kolotoče vyhrává dechovka, u lochnesky Beatles a zvonkovou dráhu oblažuje svým zpěvem Božský Kája. Jeden majitel atrakce chce přehlušit druhého a „stáhnout“ veřejnost právě na ten svůj kolotoč, a všechno dohromady to způsobuje nesnesitelný randál, že je až s podivem, že ty masy lidí, které se sem jdou bavit, neutečou po několika minutách. Do toho zmatku teple voní stánky s klobásami a pivem, vedle sladká cukrová vata, támhle kousek dál prodávají růžové a barevně balené cukrovinky, nechybí malé stánky s koženými opasky a drobnými ozdobami. Kaluže nikomu nevadí. Nedaleko mostu přes řeku stojí středně velký stan, před ním pódium a principál tohoto malého varieté zvučně zve občany ke vstupu: „Jen račte velevážení! Máme tu medvěda, s kterým odvážný muž může směle změřit své síly! Vítěz vyhrává tučnou odměnu! Třeba vy, mladý muži, pojďte blíž!“ Nad vším tím ruchem, zmatkem a hlukem do nebe ční jako stráž obrovité ruské kolo. Svítí do dálky jako kulatý maják, nebo jako veliký kulatý světelný květ.

Kousek dál stojí moje střelnice. Jezdím s ní po poutích už dvacet let a sám sobě se divím, že jsem z toho blázince ještě nezešedivěl.

Jen rána jsou tichá. Vychutnávám to ticho, ten klid, reproduktory jsou vypnuté, většina atrakcí zakrytá plachtami, houpačky zamčené k rámcům, paní Hovorková z Paláce smíchu pere na sluníčku prádlo a věší je na šňůru, nataženou mezi maringotkami. Chlapi s potetovanými rukama a v propocených trikách s anglickými nápisy na prsou kontrolují upevnění sedaček na atrakcích, cigarety v koutcích úst, dotahují šrouby a s plechovkou barvy opravují poškrábané nátěry. Nějací opozdilci staví nový kolotoč v proluce mezi labutěmi a skupinou maringotek, skládají z korby nákladního auta bílé lakované koně s dlouhými hřívami, barevná autíčka a šedé velbloudy s vykulenými očima..

To ovšem bylo ráno. Po poledni začíná provoz, přicházejí první návštěvníci a je po klidu. Teď večer je kravál největší, v záplavě světel je zde hotové peklo. Nějaký voják u mě už prostřílel spoustu peněz a jeho dívka, která na něm láskyplně visí kouzelnými očima, má už plnou náruč plyšáků a papírových růží. A voják si od ní půjčil zrcátko, otočil se zády a střílí dozadu, papírová růže padá k zemi. Trochu na ni stříknu voňavku a voják ji s pyšným úsměvem přidává dívce k záplavě vystřelených cen. Když zmizeli v davu, chlapec s paží důvěrně ovinutou kolem dívčina pasu, mám chvíli pro sebe. Natáhl jsem se za kolo štěstí, kde mám schovanou otevřenou láhev vína a skleničku- občas si takhle zahřeším, šéf je daleko na ústředí v Praze a všem ostatním je to jedno. Musím se sem tam napít, jinak bych se tady v tom blázinci asi z toho všeho položil....

Ale ruka se sklenkou ještě nedoputovala k ústům, když...

Ozvala se rána, přehlušující i vytí pouťových reproduktorů. Zvedl jsem oči a strnul jsem. Sedačka velkého řetízku se hlučně utrhla ze závěsu a „můj“ voják, který před chvílí pro svou dívku vystřelil

u mě ve střelnici náruč růží, letí i se sedačkou kamsi mimo lunapark do tmy za maringotkami. Lidé strnuli, jen dívka ječí jak smyslů zbavená. Majitel řetízku šokován zastavil stroj a stojí na podestě kolotoče jako socha, neschopný pohybu, ve tváři upřímné zděšení. Někteří muži, kteří se vzpamatovali první, se rozběhli mezi maringotky do tmy hledat vojáka, ostatní vzrušeně gestikulovali a pokřikovali, několik žen hystericky plakalo. Vypil jsem svou sklenici vína na ex, ruka se mi třásla. Slyšel jsem o případech, že se takové nehody u kolotočů někdy stávají, ale ještě jsem nikdy nebyl přímým svědkem. Všichni jsme napjati, co všechno se asi s vojákem stalo, kolik končetin má zlomených a zda to vůbec přežil. Majitel řetízku si sedl na kraj podesty a hlavu složil do dlaní. Nevěděl jsem, koho mám litovat víc. Vojáka, nebo starého poctivce Loudu, který brázdí s řetízákem poutě po celé zemi už spoustu let. Každý den svůj kolotoč důkladně kontroluje, ale ten už má svoje léta a dřevěný trámec, na který byla zavěšena sedačka, je patrně už vlivem stáří a vlivům počasí značně zchátralý. Loudu čeká důkladné vyšetřování- to mu nezávidím!

Pak se objevilo malé procesí, muži vyšli ze tmy mezi maringotkami, jeden nesl polámanou sedačku. Louda zvedl hlavu. Mezi muži si to s úsměvem vykročuje voják, bez jakéhokoli zranění, jen uniformu má takřka zničenou. Nažehlený elegán se změnil v mokré strašidlo, kape z něj voda jako z hastrmana a kalhoty na něm visí jako zmoklý prapor. Děvče s krásnýma očima vyjeklo, rozběhlo se k němu a pověsilo se mu kolem krku. „Co se stalo?“ ptal jsem se jednoho ze zachránců, který po chvíli přecházel kolem střelnice. „Ten kluk měl strašný štěstí“ odpověděl ten muž, „letěl vzduchem nad maringotkami, přeletěl to křoví u vody, vyhnul se stromům a vletěl rovnou do řeky. Kdyby spadl na druhou stranu, nebo jen kousíček vedle, zabil by se nebo zmrzačil. Takhle to dobře dopadlo.“ Oddechl jsem si. Tak to až na nepříjemnou koupel dobře dopadlo. Jen starý Louda s tím bude mít nepříjemnosti, bude muset s kolotočem na revizi a nejspíš mu s ním zakáží jezdit...

Na stupínek u střelnice se mi nahrnula parta mladých lidí. Nabíjím jim pušky a podávám vystřelené trofeje. Život jde dál, už nemám čas myslet na Loudu ani na vojáka- ostatně o toho je dobře postaráno, za chvíli už ho ta nádherná dívka bude zahřívát, sušit a těšit. To se tak někteří lidé mají!

A lunapark po přerušení provozu opět rozzářil tisíce světél, atrakce se roztočily a u varieté principál opět lákal kolemjdoucí: „Velevážení! Račte vstoupit! Máme tu medvěda přímo z Kanady! Pojdte mladý muži, změřte s ním sílu!“ A na opačné straně majitel zvonkové dráhy volá do mikrofonu „Hola,hola, hola, zvonková dráha vás volá! Neváhejte, nečekejte a vystupte si nahoru! Máme už jen několik posledních volných míst!“ A zvonková dráha se rozjede šílenou rychlostí, až barevné žárovky na jejím okraji se slijí v svítící červeno-zelenožluté zábradlí
...a tlampače se znovu rozeřvaly...

Nedělní odpoledne

V rohové budově naproti nádraží je restaurace s hernou. Občas se tam zastavím na dvě-tři piva. Jde se tam po třech schodech, zrovna jako v jednom skvělém televizním seriálu. Tedy, ono je těch schodů dohromady sedm, ale ty čtyři navíc jsou až venku na ulici. Mezi nimi jsou vchodové dveře. V onom seriálu se sice jde dolů a zde nahoru do zvýšeného přízemí, ale to nic nemění na skutečnosti, že je to podnik příjemný, s dobrým pitím a krásnými servírkami.

Seděl jsem u svého oblíbeného stolu a zrovna popíjel třetí pivo, když se otevřely dveře a po třech schůdkách vyběhl Petr. Byl to malý sporý chlapík v džínách a vytahaném bílém triku s nápisem Manhattan. Rozhlédl se po pestré směsici návštěvníků, ocenil krátkým pohledem vlnadnou číšnici a zamířil přímo k mému stolu.

„Tak čau bejku“, uvítal jsem ho přátelsky, nohou vyšoupl z pod stolu prázdnou židli a ukázal na ni. Sympaticky se zašklebil a zpod tmavého kníru na mě zasvítily zuby, trochu zažloutlé od tabáku. Vytáhl tenký doutník a obřadně si zapálil. „Víš, co se stalo?“ otázal se ledabyle, lehce dosedl na židli a natáhl si nohy na tu protější. „Devět z deseti zubařů doporučují zubní pastu Colgate“, zasmál jsem se. „Povídej!“ „Jsem na nejlepší cestě nabalit Inku!“ prohlásil se zdánlivou nedbalostí. Natáhl tabák a přimhouřenýma očima mě triumfálně pozoroval. „Tý vole! Jak to?“ vyhrkl jsem překvapeně. „Nekecej!“

Inka je nejpěknější holka z naší čtvrti. Štíhlá dlouhovláska s postavou bohyně bývá ústřední postavou chlapeckých řečí v baru, většinou samozřejmě vybájených z říše přání a snů. Kdyby jen čtvrtina těch řečí byla pravdivá, byla by tak zničená přebujelým sexem, že by z ní chodily jen ta krajková tanga...

Petr se pohodlně rozvalil na židli, jednou rukou gestikuloval doutníkem a druhou si pohrával klíči na stole. A se samolibým úsměvem se dal do vyprávění:

„Ona chodí dělat ke stroji do fabriky, co obrábí plastové odlitky. Pár let už tam dělám v údržbě instalatéra. Víím, že lidé považují tu práci za méněcennou a mizerně placenou, a v druhém bodě mají pravdu. A tak jsem si při pravidelných pochůzkách po fabrice a kontrole čerpadel a radiátorů pozoroval krásné dělnice z uctivé vzdálenosti a tak, aby si toho nepovšimly. Víš, já jsem moc nevyrostl, krásy, jak vidíš, jsem taky moc nepobral, o penězích ani nemluvě. Byl jsem proto přesvědčený, že holkám jsem jen pro smích a že mnou jako mužem pohrdají – a v mnoha případech je to pravda – nepřerušuj mě, já to víím, nejsem už žádné ucho, tak to přežiju!“

Petr přerušil své vyprávění a s očima upřenýma na nádherné křivky servírky natáhl a zvolna vypustil tabák. Číšnice si přišla pro objednávku a zase odešla, vlníc půvabným zadečkem v džínové minisukni. Mlčky jsme se za ní dívali. Povzdychl jsem si a Petr si mnul palcem a ukazováčkem nos. Pak pokračoval ve svém příběhu.

„Ani nevím, jak došlo k tomu, že jsme se s Inkou začali zdravit, dokonce jsme na sebe mávali přes půl haly, pokud si mne ovšem v návalu práce všimla...Později jsem si dodal odvahy a občas jsem se u jejího stroje zastavil na kus řeči, takové ty legrácky, jaké se na pracovišti mezi lidmi vedou, úplně

nevinné a nezávadné. Jenže jsem ztratil hlavu. Chodil jsem kolem jejího stroje i v případě, že jsem tudy neměl cestu a notně jsem si zašel, jen abych ji aspoň na okamžik a třeba i zdálky zahlédl. Nevím, jestli si toho všimla, snad ano, ženy prý mají jakýsi šestý smysl, kterým poznají, když se někomu líbí. Ale začala se chovat kamarádsky a počáteční odmítavý chlad jakoby odvál čas.. Tenkrát se s ní bohužel většinou bavil jeden fešný mladík. Kam já jsem se na něj hrabal! Byl o hlavu větší a o dvacet let mladší, patrně i zábavnější. Měl jsem vztek, protože s ní byl častěji než bylo milé a mezi lidmi v továrně začaly kolovat nechutné drby. Já vím, máš pravdu, že mi do toho vlastně nic nemělo být a že mi to mělo být jedno. Jenomže stačilo, aby rozpustila ty svoje nádherné vlasy a byl jsem ztracený. Vlnily se jí do půli zad a já jsem na dlouhovlasé holky už od klukovských let vysazený.. Je prostě nádherná. Vůbec mi nevadí, že má mezírku mezi zuby, jak na to mezi řečí poukázala jedna kamarádka. Naopak, podle mě jí to dodává osobnost. Jinak je naprosto dokonalá, úžasná, nádherná! Fešáka za nějaký čas propustili z práce a protože byl z druhého konce republiky a tady spal na ubytovně, odjel a byl od něho pokoj. Získal jsem volné pole působnosti. Jenomže – znáš mě! Ta moje introvertní povaha! Psal jsem jí romantická anonymní psaníčka a bavil se pozorováním, jak je z nich zmatená. Přitom jsem si představoval, že jsme spolu v některé té báječné vinárně v Poděbradech, v létě na dece na pláži u vody, na procházce v Praze na Kampě nebo aspoň v Nymburku podle Labe, viděl jsem se na dovolené ve dvou se stanem, jak pozorujeme hvězdy na letním nebi, v zimě pak kino nebo koncert...o tom dalším ani nechci mluvit, to už je utopie...“

Petr odložil doutník na okraj popelníku, vytáhl kapesník a hlučně se vysmrkal. Číšnice přinesla objednané nápoje, lehce se na nás usmála, napsala čárky na účtenku a odběhla. „Tak povídej, co bylo dál?“ pobídl jsem kamaráda po chvilce ticha. Napil jsem se piva, poposedl na židli a opřel lokty o hranu stolu. Petr se rozhlédl po reklamách na whisky Daniels a na pivo Gambrinus nad barovým pultem. Ve vedlejší místnosti bylo otevřeným průchodem vidět barevně blikající hrací automaty.

„Když mě vůbec není jasné, jestli jí to vůbec je vhod a jestli ji neobtěžuji, když za ní každou chvíli chodím a dávám se s ní do řeči. Ona mě sice vyslechne, zasměje se nebo se tu a tam na něco zeptá – nedávno jsem jí dokonce cosi hledal na internetu a byl jsem šťastný jako blecha, když jsem jí to mohl vytištěné přinést. Teď jí lákám na cyklistický výlet, ale to už bych asi chtěl moc. Sice to úplně neodmítla, ale cítil jsem přátelský odstup. Možná, že mě má svým způsobem docela ráda, tak nějak jako kamaráda z práce, ale nic víc....a co bych taky chtěl, že“

Petr se odmlčel. Oči mu zabloudily na druhý konec místnosti, kde nějakí mládenci hlučně hráli kulečnick Klapot narázů koulí pronikal zakouřeným prostorem až k nám. „Ale už si tykáme! To je pokrok, co? Po roce...Víš jak k tomu došlo? To jsme se potkali náhodně na ulici a ona mi řekla ‚Dobrý den pane Kudláčku!‘ Podruhé mě zase nazvala ‚panem Kropáčkem‘ – a já se jmenuji Slavíček! Tak jsem jí tenkrát řekl, ať mi radši říká Petře, a ona na to, že bychom se tedy mohli i tykat. Dokonce mi na to tykání dala pusu...byla to taková lehounká pusinka, úplně nevinná a obyčejná, ale mně v ten okamžik zkrásněl celý svět....Zapomněl jsem, že jsem menší, na to jak vypadám, a že jsem věčně bez peněz, najednou jsem se cítil jako Richard Gere nebo Brad Pitt. Škoda, že to trvalo jen chvíli...“

V duchu jsem se ušklíbl. Inka s Petrem nejspíš jen nevinně kamarádí a on si to vykládá jako zájem. Bože, ten bude zklamaný, až mu to dojde! Když jsem si představil vedle té krásné holky Petra, který by nejen mohl být jejím tátou, ale k tomu má krátké nohy do X a začínající břicho, špatně padnoucí džínny od Vietnamců a ostýchavou povahu, Petra, který páchne doutníky a potem, vypadalo to

groteskně. Nehledě na to, že Inka je vdaná. V Petrově filosofii to sice není žádná tělesná vada a vím, že v mladších letech mu nevadilo chodit s vdanými ženami, ale to rozhodně nebyly takovéhle extratřídy. Petr se podíval na hodinky. „Už budu muset jít, za chvíli mi to jede na Kolín.“ Zdusil doutník v popelníku, dopil pivo a hodil na stůl dvacku. „Zatáhni to prosímtě. A o té Ince ani slovo, nikomu. Slibuješ?“ „Slibuju!“ Sledoval jsem oknem, jak přítel v slunci nedělního odpoledne přešel náměstí před nádražím a záhy zmizel v budově. Byl jsem hluboce zamyšlený.

Za čtvrt hodiny se otevřely dveře a vstoupila Inka. Věnovala mi zářivý úsměv a s nenucenou samozřejmostí se napila z mé sklenice. Pak mě políbila. A vůbec ne zlehounka a nevinně... „Tak co, vzal jsi tu deku? Tak to zaplať, jdem na tu tvou pláž... a večer zase k tobě do pelíšku... starej má noční.“ šeptala mi do ucha tak zblízka, že mi jezdila rty po boltcích. Chudák Petr!

Kája

Toho zimního dne poseděl Kája v nádražní restauraci déle než obvykle. Když se chystal odejít od pobryndaného umakartového stolu bez ubrusu, plného rozsypaného popele z přeplněného popelníku, přiřítit se Ernest ze stavebního vlaku, zvaného nádražáckou hantýrkou „baucuk“. „Kam bys chodil vole, venku je zima, doma nemáš zatopýno a nikdo tě tam nečeká! Pod' si dát panáka!“ Slovo dalo slovo, runda střídala rundu a za večerního šera pak letěl Kája na poslední chvíli k lokálce, která ho měla dopravit na předměstskou zastávku, kde mu před časem dráha přidělila místnost k přespávání. Než se vláček rozjel, kvanta spotřebovaného alkoholu způsobila, že Kája usnul, a to tak tvrdě, že ho až po hodině jízdy probudil průvodčí. Venku za okny vagonu už byla tma, drobně sněžilo a souprava zastavovala na nádraží v Uhlířských Janovicích. Kája se zděšeně vyřítit z vozu, ale zanedlouho zjistil, že zpáteční spoj mu jede až za dvě hodiny. Co teď? To tady má mrznout na peroně v cizím městě?

Došel tedy na náměstí, dal si tam v restauraci večeři, a pak dvěma pivy a zazdřenými prcky obnovil odpolední opici. A tak se stalo, že na zpáteční cestě opět usnul spánkem spravedlivých, přejel svou zastávku na předměstí a probudil se až na konečné na hlavním nádraží. Dostane se konečně do postele? Ztracený Ernest!

Kája přikrmil zvířátko za krkem dalším přísunem alkoholu, aby nějak vyplnil čas do odjezdu dalšího vlaku. Mohl by býval jet na předměstí městskou dopravou, dvojka tam jezdí každých dvacet minut – ale když v nádražní restauraci je teplo a příjemně...

Když dopadl na sedadlo v kupé, usnul tentokrát okamžitě. Zdálo se mu o Jiřině, jak spolu jedou do Slaného a jak je jim spolu krásně, jak Jiřina křičí při sexu a jak je svět krásný..Probudil se tentokrát až na konečné stanici vlaku v Ledečku nad Sázavou. Bylo ticho, souprava byla odstavena na vedlejší koleji, aby jako první ranní dělnický spoj jela zpátky.. Kája tedy zůstal na sedadle, přikryl se kabátem a spal dál. Ráno tím vlakem přijel rovnou do práce.

Sugestivně líčil své noční příhody, takže chlapi v šatně, když se dost vychechtali, prohlásili, že nyní už jim je jasný význam rčení ‚kyvadlová přeprava‘. Dříve o tom marně přemýšleli, nemohli usnou a hádali se o tom doma se svými manželkami a dětmi, ale teď už je jim to naprosto jasné.

Kamkoli vstoupil, stal se Kája hrdinou. Kluci na ulici na něj pokřikovali „Ahoj kyvadlo!“, a sotva otevřel dveře své oblíbené nádražní restaurace, výčepní už zdálky kýval za pultem sklenicí kyvadlovým způsobem za nemalého veselí přítomných.

S Kájou to to však šlo z kopce. Jednou za čas sice jel k rodičům na Moravu, vrátil se čistý, vymydlený, ve vypraných a vyžehlených šatech. Přivezl si zásobu potravin ze zabíjačky...

Jenže po krátké době Kája rozprodal maso v hospodě, aby měl na pití, a sádlo ze zabíjačky plesnivělo v kbelíku pod stolem v pokojíku na předměstské zastávce. Už opět chodil ve zvalených, promaštěných montérkách a špinavé košili...

Jednoho předjarního dne přišel do práce rovnou z nějaké party totálně opilý, zmazaný a v podělaných spodcích. Šířil kolem sebe smrdutý zápach a způsobil rozhorlené protesty ostatních dělníků v šatně. Svlékl se tedy, podělané spodky přehodil přes otevřená dvířka skříňky a šel se osprchovat. Když se vrátil, čistý a voňavý mýdlem, ty podělané spodky, z kterých kapala na podlahu řídká stolice, zase natáhl na sebe....

Za půl roku po této příhodě se Kája opět kdesi opil, doplazil se do své místnůstky na předměstí, usnul se zapálenou cigaretou v posteli a uhořel.

Rapsodie v bílém

Bíle natřený kulatý věšák v koutě nemocničního pokoje připomínal Petrovi řetízkový kolotoč. Při častém nočním bdění, způsobeném nářkem dědy v krajní posteli u okna, chrápáním starého Mantlocha a mlaskáním těch, které to rušilo se mu občas zdálo, že se věšák roztočil a změnil fádni bílý pokoj plný bolesti v pouťovou náves u nich doma ve dnech plných léta, zdraví a dětské radosti. Teď, v podvečerním šeru, svítily bílé oblouky kovových pelestí šesti postelí jak neónové upoutávky nějaké neexistující firmy. Pod těmi svítícími oblouky bíle v zapadajícím slunci svítily zmuchlané pokrývky, skrývající pacienty chirurgického oddělení s různými stupni bolestivých úrazů. Starý Mantloch, jehož lože u rohového umývadla bývalo společenským koutem pokoje, protože tento stařec byl zdrojem neutuchajícího humoru a vyprávění, spadl doma ze schodů a přivodil si tak množství komplikovaných zlomenin, že nyní byl obklopen stojany s infúzemi, závažími a jinými, pro Petra záhadnými přístroji a hadičkami, zavedenými do těla. Přesto neztrácel dobrou náladu a rád bavil celý pokoj různými příběhy ze svého bohatého života..

Děda v koutě u okna neustále vzdychal, nespokojeně se vrtěl a polohlasně naříkal k zlosti ostatních, kteří se kvůli němu vůbec nevyspali.

„Já chci domů, já tady nebudu, já tam mám králíky, musím je nakrmit!“ naříkal a k nadšení a k bezbřehé radosti sestřiček si začal vytahovat infúzní jehly z rukou....

Jiří po Petrově levici spadl z kola a nešťastně si zlomil pár žeber. Ale už byl z nejhoršího venku, mohl chodit a čekat, že ho už brzy pustí domů. Gustav naproti naopak čekal na převoz do hlavního města po složitých komplikacích, způsobených těžkým úrazem při dopravní nehodě.

Pokročilý večer nahlédl nepozorovaně oknem do zšedělého pokoje. Starý Mantloch se napil ohavného nemocničního čaje a rozhlédl se po pobavených tvářích svých posluchačů. Jiří vstal a nalil mu z konvice na stole nový čaj. „Kdybys mi aspoň nalil pivo“ , vzdychl Mantloch s hraným steskem. Petr nespouštěl oči z vráscité tváře, loupal si pomeranč a naslouchal.

„Víte, čemu se u nás říká ‚bažantí polívka?‘ řečnický se otázel Mantloch ke všem a k nikomu. „Tedy bažantí polívka je svařený víno s rumem. Tenkrát – snad to bylo ve dvaapadesátém, já už si to taky nepamatuju přesně, tedy tenkrát jsme s tím ožrali souseda Mertlíka, že z toho málem měl smrt. Každopádně viděl všechny svatý! My s Lojzou Mráčkovým jsme si do toho dávali trest, takže jsme byli pořád fit, ale jemu jsme do toho rumem nešetřili, tak jak to má bejt.. Byla to vlastně taková nevinná pomsta za to, že nám pár dní předtím odtáhl ze dvora kozu. Bejci jedni si ji pak vzadu za stodolou na vohýnku upekli a sežrali...to víte, když se jde vo půlnoci s kamarádama z hospody, tak padaj různý nápady a hlavně zábrany. To chtělo pomstu. Mertlík v tom lítal jak prápor o státním svátku. Když pak k ránu doklopýtal s nadlidským úsilím domů, porazil vrátka, vylezl rovnou na půdu a voběsil se. Naštěstí visel jen krátce, jeho stará se tím rámusem, co při tom dřelal vzbudila, hned ho našla a ještě než ho vodřízla, tak ho hnedka jak visel zfackovala. Vypadalo to jak boxerskej trénink s tím pytlem, co maj v tělocvičnách. Pak ho teprv sundala. A víte, že to přežil? Nejspíš mají opilci opravdu nějakýho toho anděla strážného...“

Mantloch se nahnul z postele nad noční stolek a svláčil hrdlo douškem čaje..

„Mertlíková nám pak přišla vynadat tak jak byla, rovnou z chlíva. Vletěla mi na koberec v obýváku bosa, mezi prstama na nohách slámu a kozí bobky, tepláky mokré vod močůvky, vona to vůbec je špindíra. Má sto padesát centimetrů, ale váží asi sto dvacet kilo, no představte si to lidi, jak šílený to bylo! Ta koule se snad celý rok nekoupala, smrděla potem a chlívem, to je NĚCO, když TOHLE přijde někam do slušného bytu na návštěvu..všude se pak větrá a uklízí. Starej Mertlík se před ní zamyká do komory, protože představa, že by s ní měl jít do postele je neuvěřitelná. Tuhle na něj bouchala, dobejvala se do komory, kopala do dveří a řvala na celý barák ,Tondo, ty chcípáku, votevři, já tě chci, půl roku jsem to neměla‘ a sousedi v celém okolí se náramně bavili.“

Petr odložil slupky z pomeranče, které dosud držel v dlani, na talířek na nočním stolku.Odloupl dílek pomeranče a nespouštěl přitom oči z Mantlocha, který pokračoval.

„Víte, řeknu vám, že ženská, která kouří, je taky vodporná, já nevím, co na tom viděj, mě se to tak nelíbí, a myslím, že většině chlapů taky ne. Možná, že se mnou nesouhlasíte, ale je to můj názor. Ženská má vonět kosmetikou, místo toho každá druhá smrdí nikotinem. Políbit kuřačku je utrpení...jenomže proti tomuhle nadělení je i kuřačka zlatá..Ale syny mají jako ze škatulky. Jsou z nich podnikatelé, elegantní jak ti Jupíci z televizních reklam.“

Venku se mezitím setmělo, tmavomodrými čtverci oken do pokoje nahlížely hvězdy mezi holými pahýly černých stromů v zahradě nemocnice. Vypadaly jako blikotavé korálky.„Víte, ona to vlastně dělala ze šetrnosti“, pokračoval Mantloch. Posadil se na posteli a zachrastil hadičkami a infuzemi.„Když jsem se jí jednou v záchvatu upřímnosti ptal, proč se vlastně aspoň jednou za měsíc nevykoupe, div že mne neseřvala..Prej jestli vím, kolik musí měsíčně platit za elektriku a co toho žere bojler. Klukům když byli malí kupovala všechno ve výprodejích. Teď už jsou velký a když si sami koupěj něco nového na sebe, nebo se rozšoupnou v hospodě, lomí rukama jako kulovej spodek nad takovou rozhazovačností...“

„O jednom takovém jsem taky slyšel“, ozval se Gustav odkudsi z hromady obvažů na protějším lůžku. „V Dymokurech prej žil před lety nějaký Falda, nebo snad ještě žije, já nevím, znám to jenom z vyprávění. Každopádně jestli jo, tak už musí bejt hodně starej.Tak ten měl pionýra, jestli se vy mladší pamatujete, to byl takovej lepší moped, tenkrát ho měl každej kluk nad patnáct, dnska je to samá silná mašina, o tom se nám tehdy ani nesnilo. Tak teda von měl toho pionýra, ale vůbec na něm nejezdil. Byl na něj tak hrdej, že ho pořáde leštil a blejskal a voskoval, a protože mu někdo řek, že motor se musí vobčas prohnat, aby nezatuhl,, tak to jednou za měsíc vytlačil ze stodoly, našlápl a dobrou minutu túroval na plnej plyn. Držel otáčky nadoraz, až se chudák pionýr celý třás jako jeden můj známěj notorik, když nemá pivo. Kvůli tomu prohánění motoru mu jeho známí říkali ,fofr‘. Von pak toho pionýra zase zatlačil zpátky do tý stodoly, kde ho půl hodiny leštil flanelem“.

Jiří na vedlejší posteli se protáhl na polštáři „Já bych si dal cigáro!“. Pak se přitáhl na hrazdičce, kterou měl zavěšenou nad postelí a posadil, bosé nohy skrčil pod sebe.„Já jsem znal taky takovýho cvoka. Ten měl pro změnu babetu, ale tenhle šel ještě dál! Ten ji měl doma zastlanou v peřinách! To by normální člověk nepovažoval za možný! Měl ji naleštěnou a vymydlenu jak nevěstu a vlastně i po letech byla úplně nová, protože on ji z těch peřin vůbec nikdy nevyndal..A tenhle člověk nechtěně taky děsil děti. Vážně, nekecám! Vypravoval mi to starej Svoboda, von je to jeho soused. Tak když jeho děti chodily do školy úvozem kolem studánky a pak stejnou cestou domů, slyšely v křoví kolem cesty nějaký mumlání. Příběhly pak domů celý vyděšený a druhej den se bály jít do školy. Svoboda vyprávěl, že prošel celou trasu několikrát sám a nic. Už si myslel, že děcka blafujou a že to na něj

hrajou, ale pro jistotu si druhej den, když děti zase šly do školy, v tom křoví počíhal a tohohle blbce tam načapal. Prej Jakto, že mi tu děsíte děti člověče' povídal, a ten člověk se ho strašně lek a pak prej povídá ,nezlobte se, pane Svoboda, tohle jsem si vůbec neuvědomil. Víte, já jsem na tom světě sám, nikoho nemám, nevím, s kým bych si povídal, a tak když jdu ke studánce králíkům na trávu, nebo sbírat jabka, nebo jen tak ven, broukám si pro sebe, abych slyšel aspoň nějaký hlas.....“

Příjemné šero pokoje a domáckou atmosféru náhle přerušila sestřička. Prudce otevřenými dveřmi do místnosti vnikl nejprve jasně zářivý obdélník z chodby, hned nato se pak rozzářila stropní zářivka. „Ale ale, pánové, to držíte černou hodinku?ů halasila sestra vlídně. „Za chvilku bude večeře. Potěším vás, bude prima žemlovka!“ smála se. „Ale dědo, co mi to děláte!“ zděsila se, když si všimla vytažených hadiček infuze u pacienta u okna. „Vy jste si to zase vytáh! To mi nedělejte!“ zpřisňel jí hlas. Sklonila se nad lůžko a zbytek pokoje mlčky oceňoval půvab, který jim byl dočasně odepřen. Ve dveřích zakodrcal vozík s večeří, tlačенý jedinou starší sestrou, jedinou mezi samými mladými a hezkými sestřičkami. „Hele, bába nese zemlbábu“, neodpustil si Jiří polohlasnou poznámku, aby to sestra neslyšela. Petr vyprskl smíchy.

Sestra vyložila talíře s jídlem na stolek za všeobecného mlčení. Když vozík odkodrcal chodbou za dalšími strážníky, odešla i mladá sestřička, když upravila dědovi hadičky a pokoj se opět ponořil do utišujícího šera.

„Já si teď vzpomínám“ řekl Petr, když se za sestřičkou zavřely dveře, „na svoje sousedy ještě z dob, kdy jsem ještě bydlel v Kolíně. To byl zas opačnej extrém.. My Češi jsme vůbec na extrémý borci, vo tom by se dalo povídat do rána.. Ale byla tu řeč o chorobný spořivosti. Tihle moji sousedi, to byly dvě rodiny, který se předháněly, kdo má víc věcí. Prostě typický snobové. Jeden byl náměstek v jedný místní továrně, tak myslel, že je lepší, než my všichni ostatní, druhej zas jezdil na montáže do ciziny, ten byl skromnější, ale jeho žena ho asi doma dusila pantoflem. A tak jedna rodina druhé pořád musela dokazovat, co všechno má, a zbytek baráku se docela dobře bavil.. Já jsem byl tenkrát malej kluk a ještě jsem z toho neměl moc rozum. Doma jsme hodně četli a poslouchali rádio. Televize tenkrát teprve začínala a málokdo ji měl. Pamatuju si, když byly přenosy z mistrovství světa v hokeji, že byla jedna televize vystavená zapnutá ve výloze elektry a spousta lidí tam koukala v zimě a dešti na zápasy. A tehdy si Voctářovi pořídili televizor. Děti z celého domu se k nim chodily dívat na pohádky a chlapi na fotbal. Samozřejmě netrvalo dlouho a Krásovi měli televizi taky.. Pak si pořídili auto, postavili na dvoře plechovou garáž. Samozřejmě, že za čtrnáct dní zaburácel průjezdem do dvora i Voctářovic wartburg. Tak to šlo celý léta se vším. Když za nějaký ten rok Voctář zemřel, čekali jsme, že ho bude Krása hned následovat, ale tohle bylo asi to jediný, co si nezáviděli a nemuseli to hned mít taky.“

„My jsme na extrémý borci, to jsi přesně vystihů, ozval se pacient po Petrově levici, který zatím do debaty nezasahoval. „Třeba v politice Za komunistů nám do všeho kecali Rusáci Zavedli tady snad horší režim, než měli oni doma. Po listopadu nás oblblí řečmi o demokracii a místo ní nám tu zavedli dávno přežitej model kapitalismu z devatenáctýho století. Nebo si vemte sex – dřív byl úplně tabu, kdo se o něm zmínil, byl sprostej a vulgární. Ted' jsou plný trafiky porna a bulvární časopisy se dají splést sem tam s Nei reportem, pořád jen kdo s kým má nebo nemá sex a co na to jejich manželé a manželky, je to k blití.“

Místnost se ponořila do ticha. Tohle byla příliš složitá otázka, než aby na ni uměli reagovat.. Jen od umývadla se ozval starej Mantloch, nahýbaje se pro sklenici s čajem. „Teď by se mi ta bažantí polívka docela hodila!“.

Petr zabořil hlavu do bílého polštáře a zahleděl se na bílý, řetízkový kolotoč připomínající stojanový věšák v koutě u bílého umývadla.